

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
przy uczestnictwie M. K.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy
z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt II Ca 421/15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi na jej oczywistej zasadności w związku z rażącym naruszeniem reguł interpretacyjnych określonych w art. 60 i 65 k.c.

Stanowiska skarżącej nie sposób jednak podzielić. Zarzuca ona, że Sąd drugiej instancji błędnie ustalił, iż pisemne oświadczenie jej poprzednika prawnego S. K. dotyczyło jedynie wyrażenia zgody na wejście na jego grunt i pobudowanie

instalacji energetycznej ale już nie dotyczyło zgody na eksploatację tejże instalacji. Trudno uznać, iż kwestia ta może być uznana za oczywiste uchybienie w kontekście reguł wykładni oświadczeń woli określonych w zarzuconych przepisach kodeksu cywilnego. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w swoim uzasadnieniu „za całkiem nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego uznać należało ... , że powyższa zgoda dotyczyła jedynie wejścia na grunt w celu budowy urządzeń, skoro z istoty tej inwestycji wynika, że chodzi o trwałe powiązanie z gruntem urządzeń w celu przesyłu energii elektrycznej”. W podstawach kasacyjnych, które są wiążące dla Sądu Najwyższego, skarżąca nie próbuje podważyć wskazanych ustaleń. Brak także zarzutów dotyczących wadliwego ustalenia nabycia służebności przesyłu przez zasiedzenie. Skarżąca poza powołanymi naruszeniami art. 60 i 65 k.c. ograniczyła się bowiem do postawienia zarzutu naruszenia art. 7 k.c. oraz art. 385 k.p.c. Uniemożliwia to uznanie wniesionej skargi za oczywiście zasadną.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario* w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).